

Arrest

nr. 258 145 van 13 juli 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. LOOBUYCK
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Salvadoraanse nationaliteit te zijn, op 24 maart 2021 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 februari 2021.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 25 mei 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KIWAKANA, loco advocaat A. LOOBUYCK, en van attaché G. HABETS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoekster dient op 24 januari 2020 een verzoek om internationale bescherming in. Zij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 december 2020.

Ook haar zoon dient op 24 januari 2020 een beschermingsverzoek in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 25 februari 2021 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Salvadoraanse nationaliteit te bezitten. U woonde samen met uw zoon M. (M.A., A.V....) en uw zoon V. in kolonie Las Brisas, gelegen in kanton Primavera in de stad Santa Ana. In uw wijk was bende MS13 aanwezig. U werkte tot en met 15 januari 2020 als kuisvrouw in San Salvador. In januari 2019 begon uw zoon M. aan zijn universitaire studie informatica. Hij ging elke dag naar de les. In de wijk waar zijn universiteit gelegen was, was bende 18 aanwezig. Toen hij op 16 mei 2019 na zijn les de bus terug naar huis wilde pakken, werd hij aan de bushalte 'Unicaies' aangesproken door een onbekende persoon. Deze persoon vroeg aan uw zoon zijn naam en waar hij vandaan kwam. Uw zoon gaf hem zijn naam, maar verzweeg zijn adres. De persoon beval uw zoon zijn gsm, zijn geld en de documenten van zijn universiteit af te geven. Hij deed dit. De persoon zei dat uw zoon mee moest wandelen naar een zwarte auto die vlakbij geparkeerd stond. Initieel ging uw zoon er op in, maar plots besepte hij dat het om een ontvoering ging en weigerde hij verder te wandelen. Gezien er andere mensen in de buurt waren, drong de man niet verder aan. Voordat hij weg ging zei hij nog tegen uw zoon dat hij hem daar nooit meer wilde zien, en indien dat wel gebeurde hij er de gevolgen van zou dragen. Uw zoon vermoedt dat hij lid was van de bende 18, gezien die bende aanwezig is in de buurt van zijn universiteit.

Toen M. thuis kwam belde hij u op terwijl u op het werk was en vertelde hij u alles. U zei dat jullie naar de universiteit dienden te gaan om de situatie uit te leggen aan de directie. Aanvankelijk weigerde uw zoon uit angst, maar na aandringen langs uw kant besliste hij om toch te gaan. De directrice zei dat M. niet de eerste was die zoiets was overkomen. Ze zei dat hij zelf diende te beslissen of hij zijn studies zou verder zetten of niet. Indien hij ze zou verderzetten, dan zou het uw zijn verantwoordelijkheid zijn moest hem nog iets overkomen. M. besliste dat hij diende te stoppen met zijn studies voor zijn eigen veiligheid. Vanaf dat moment leefde hij opgesloten thuis.

Midden augustus vroeg u M. om met de bus mee met u naar de supermarkt in het commerciële centrum te gaan. Om naar het commerciële centrum te gaan dienden jullie over te stappen aan bushalte 'Unicaies'. Hoewel M. dit zelf niet wilde, besliste hij om mee te gaan om u tevreden te stellen. Jullie deden inkopen en alles verliep normaal. Begin september vroeg u hem opnieuw om mee naar het commerciële centrum te gaan om enkele rekeningen te betalen. Opnieuw ging hij mee slechts om u tevreden te stellen. Jullie betaalden de rekeningen en alles verliep zonder enige problemen. Einde september vroeg de neef van M. om mee met hem naar het commerciële centrum te gaan om te winkelen. M. vroeg toestemming aan u en u liet hem toe om te gaan. Alles verliep normaal tot het moment dat M. en zijn neef op de terugweg naar huis aan de bushalte op de bus aan het wachten waren. Op dat moment verscheen dezelfde persoon die M. eerder had bedreigd en vroeg hem of hij niet duidelijk was geweest. Hij zei dat uw zoon de gevolgen zou dragen en verdween. Op dat moment reed er een buurman voorbij die M. en zijn neef oppikte en meenam naar jullie wijk. Uw zoon kwam na dit incident niet meer buiten tot einde oktober. Einde oktober vroeg u hem om mee met u en uw twee zussen naar het commerciële centrum te gaan om inkopen te doen. Initieel weigerde hij maar u slaagde erin hem gerust te stellen en hem te overtuigen om toch mee te gaan. Onderweg naar het centrum herkende M. vanuit de bus plots de persoon die hem had bedreigd. Hij verstopte zich gedurende enkele minuten opdat die persoon hem niet zou zien. De volgende halte stapten jullie alle vier af en namen jullie meteen een bus terug richting huis. M. vertelde u wie hij had gezien en zei dat hij niet meer buiten kon komen.

U overtuigde hem om naar de politie te gaan. De politie nam niet het geheel van zijn verklaringen in de klacht op. Ze noteerden enkel de verbale en fysieke contacten en niets over het uiterlijk van de persoon in kwestie. U keerde twee keer terug naar de politie om zich te informeren over de stand van zaken, maar telkens werd u teruggestuurd zonder concrete verdere informatie. Na deze tweede keer beslisten jullie dat jullie het land dienden te verlaten, gezien het leven van uw zoon in gevaar was en de politie jullie geen hulp bood. Jullie kochten jullie vliegtickets en u, uw zoon M. en uw zoon Victor verlieten El Salvador op 19 januari 2020. Op 20 januari 2020 kwamen jullie aan en enkele dagen later, op 24 januari 2020, dienden jullie jullie verzoek om internationale bescherming in. Ter staving van uw verzoek legt u uw paspoort en dat van uw zoon Victor, een vervallen paspoort van Victor en uw identiteitskaart neer.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

U beroept zich in het kader van uw verzoek op dezelfde motieven als uw zoon M.. In het kader van zijn verzoek werd besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De beslissing aangaande deze zelfde motieven luidt als volgt:

"Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Uit uw verklaringen blijkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat u El Salvador diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat u er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. U vreest vermoord te zullen worden door de persoon die u beroofde en bedreigde. U vermoedt dat hij lid is van bende 18.

Vooreerst dient opgemerkt dat, zelfs al blijkt uit de beschikbare informatie dat de georganiseerde misdaadgroepen actief in El Salvador een grote invloed kunnen uitoefenen op het sociale, economische en politieke leven aldaar en dat deze bendes door sommige bronnen bestempeld worden als een de facto autoriteit, dan nog pogen deze bendes eerder door middel van criminele activiteiten hun economische en territoriale positie te behouden en stellen we vast dat de drijfveer van daden van vervolging veeleer economisch is en geenszins politiek gemotiveerd (cf. COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf). Bijgevolg is in verzoeken om internationale bescherming waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, de reden van de vervolging veelal niet politiek maar puur crimineel en economisch van aard en is er geen band met de Conventie van Genève op basis van (toegeschreven) politieke overtuiging aanwezig. Dit is bijvoorbeeld het geval in situaties van afpersing en vervolging omwille van financiële redenen.

Ook een band met de Conventie op basis van het behoren tot een sociale groep is in de context van vervolging waarbij georganiseerde misdaadbendes betrokken zijn, niet vanzelfsprekend. Om tot een sociale groep te behoren dient men immers te beantwoorden aan de definitie van een sociale groep zoals weergegeven in artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet. Volgens deze bepaling moet een groep worden geacht een specifieke sociale groep te vormen als leden van de groep een aangeboren kenmerk vertonen of een gemeenschappelijke achtergrond hebben die niet gewijzigd kan worden, of een kenmerk of geloof delen dat voor de identiteit of de morele integriteit van de betrokkenen dermate fundamenteel is, dat van de betrokkenen niet mag worden geëist dat zij dit opgeven, en wanneer de groep in het betrokken land een eigen identiteit heeft, omdat zij in haar directe omgeving als afwijkend wordt beschouwd. Aldus is het enkele feit te behoren tot een groep die omwille van geldelijke redenen wordt vervolgd, bijvoorbeeld door middel van afpersing, onvoldoende om als een sociale groep te worden beschouwd in de zin van artikel 48/3, § 4, d) van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient opgemerkt te worden dat uw verklaringen aangaande uw problemen weinig overtuigend zijn. Zo valt moeilijk te begrijpen dat u door een lid van bende 18 beroofd en bedreigd werd aan bushalte 'Unicaies' en dat u verklaart hierdoor een angst voor uw leven te hebben gekend, maar dat u desondanks na het incident vier keer terugging naar deze zelfde bushalte (CGVS p. 4 – p. 7). Voor elke uitstap die u maakte, diende u namelijk voorbij de halte 'Unicaies' te komen (CGVS X p. 10, p. 11 en p. 12). Het eerste incident aan de bushalte had een zodanige indruk op u achtergelaten dat u depressief werd, amper at en zich weinig waste. Uw moeder maakte zich veel zorgen om u (CGVS p. 5). Halverwege augustus besliste u voor de eerste keer, na aandringen van uw moeder, om samen met haar in het commerciële centrum benodigdheden voor de verjaardag van uw broer te kopen. Hier valt onmiddellijk op dat u gedurende drie maanden vermeed om zelfs in uw eigen wijk, waar rivaliserende bende MS13 heerst, buiten te gaan omwille van uw veiligheid maar dan wel beslist om een eerste echte

uitstap te doen passerend langs de plek waar u werd bedreigd (CGVS p. 6). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit besliste, zegt u dat u langs die bushalte diende te gaan aangezien er geen andere is. U moest aan die halte afstappen om naar het commercieel centrum te gaan en u ging mee om uw moeder gerust te stellen omdat zij ongerust was over uw mentale toestand (CGVS p. 11). Deze verklaringen zijn gelet op de levensbedreigende context en uw eigen diepgaande angst niet onmiddellijk overtuigend.

De uitstap met uw moeder midden augustus verliep goed. Hierdoor voelde u zich wat beter en ging u begin september een tweede keer naar buiten om rekeningen te betalen, wat eveneens goed verliep (CGVS p. 6). Ook deze keer diende u aan 'Unicaies' uit te stappen (CGVS p. X p. 10). Daarna ging u eind september nog eens naar het commerciële centrum om te winkelen met uw neef. Deze uitstap liep echter uit de hand en u werd aan halte 'Unicaies' door dezelfde persoon bedreigd. Deze keer kreeg u echter een gerichte bedreiging waarbij u gevolgen voor uw gedrag werden beloofd (CGVS p. 6 en p. 10). De gebeurtenis liet een diepe indruk op u na. U zegt dat u huilde aan de bushalte, en toen u thuis kwam huilde u samen met uw moeder. U bleef maar vragen waarom u en jullie als familie dit overkomt (CGVS p. 6). U belandde in een depressie en dacht dat u ging sterven. U dacht dat uw dagen geteld waren en dat u gewoon diende te wachten vooraleer het zou gebeuren (CGVS p. 13). In dit opzicht is het dan ook heel vreemd dat u na deze traumatische ervaring besliste om einde oktober, opnieuw naar het commerciële centrum te gaan. Toen uw moeder u vroeg om mee te komen, weigerde u aanvankelijk. Toen uw moeder echter zei dat er twee tantes zouden meekomen, stemde u in om haar beter te doen voelen. U ging mee maar u voelde een constante angst en keek voortdurend rond zich toen jullie op de bus zaten. Nadat u die persoon zag aan de bushalte vlak voor de halte waar jullie dienden af te stappen, beseftte u dat u definitief niet meer buiten kon komen (CGVS p. 6). Uw opmerkelijke gedrag, waarbij u enerzijds een doodsangst kende voor uw leven maar anderzijds telkens weer terug ging naar de plaats van bedreiging, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Het is voorts zeer opmerkelijk dat uw moeder telkens zou hebben aangedrongen om mee te gaan langs de plek waar u voor uw leven zou vrezen (CGVS, p. 6). Dat zij dit zou doen, ondanks dat uw leven daar in gevaar zou zijn, en ondanks dat u overduidelijk uw angst ten aanzien van deze plaats en die man uitte gedurende de hele periode en u er zelfs depressief door werd, is weinig geloofwaardig en doet verder twijfelen aan de geloofwaardigheid van uw problemen.

Wanneer u voorts wordt gevraagd of er geen andere plaats was waar u naartoe kon gaan in plaats van het commerciële centrum, zegt u van niet en dat dat echt de enige plaats was waar u naartoe kon. Verder is er namelijk niets anders. In het centrum zijn er verschillende handelszaken, veel volk en beveiliging (CGVS p. 11). Gevraagd waarom u einde oktober besliste om naar het centrum te gaan met uw familie, zegt u dat u triestig werd om uw moeder zo te zien lijden. U zat in een verschrikkelijke depressie; waste zich amper en at niet, waardoor uw moeder schrik had dat u zichzelf iets zou aandoen (CGVS p. 11 en p. 12). U wordt er op gewezen dat u reeds twee van de drie laatste keren dat u ging was bedreigd op die plek. U wordt gevraagd waarom u aan uw moeder geen tegenvoorstel deed om naar een andere plek te gaan. U vraagt wat de Protection Officer bedoelt en vraagt waar naartoe. De Protection Officer antwoordt dat hij zich kan inbeelden dat er nog andere plaatsen zijn waar men naartoe kan gaan buiten het commerciële centrum. U zegt dat er wel andere plaatsen zijn maar dat die te gevaarlijk zijn. Daar worden mensen ontvoerd en vermoord. Gezien u al bedreigd was geweest, wilde niet naar een gevaarlijkere plaats gaan. U wilde uw leven niet riskeren, noch dat van uw moeder en broer (CGVS p. 12). Gezien u zich juist begaf naar de plaats waar u reeds twee keer was bedreigd en waar u niet meer mocht verschijnen, houdt uw verklaring weinig steek. Dat er bovendien geen enkele andere plek zou zijn waar u naartoe kunt gaan, buiten de plek waar u werd bedreigd is voorts ook weinig aannemelijk. Deze zaken doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts is het in dit verband ook vreemd dat u tegen uw moeder zei dat u niet meer naar Guatemala wilde reizen zoals jullie hadden gepland. U verklaart dat u te veel schrik had (CGVS p. 13). Wanneer u wordt gevraagd waarvoor u schrik had en wat u dacht dat u zou kunnen overkomen wanneer u naar daar reisde, zegt u dat jullie er nog nooit waren geweest en die plek niet kenden. U verklaart dat dat soort groepen, waarmee u refereert naar bendes, overal mensen hebben en niet enkel in El Salvador. U had veel schrik dat indien u de reis zou maken, één van die mensen in Guatemala u zou tegenhouden (CGVS p. 13 en p. 14). Dat u niet naar Guatemala wilde gaan omdat u schrik had dat bendeleden u daar zouden tegenhouden, maar dat u tegelijkertijd wel enkele keren naar het winkelcentrum ging waar u reeds was bedreigd, is niet aannemelijk.

Voorts zijn er nog enkele zaken die opvallen wat betreft de poging tot ontvoering in de auto. Zo verklaart u dat u aanvankelijk mee richting de auto begon te wandelen met de persoon die u bedreigde. Toen u echter beseftte dat het om een ontvoering ging, stopte u met wandelen (CGVS p. 5). Wanneer u wordt gevraagd hoe die persoon reageerde toen u stopte met wandelen, zegt u dat hij ook stopte. Hij probeerde te doen alsof jullie mekaar kenden. Hij forceerde u niet verder maar zei enkel nog dat indien hij u nog een keer zou zien, u de gevolgen er van zou dragen. U denkt dat hij verder niets ondernam omdat er ook andere mensen aan de bushalte stonden. Gevraagd waarom het bendelid rekening zou houden met andere mensen die daar stonden, zegt u dat u denkt dat hij de aandacht niet te veel wilde trekken opdat niemand zou reageren (CGVS p. 9). Gezien hij u net daarvoor had beroofd houdt dit maar weinig steek. Het is ook vreemd dat hij de tweede keer dat u hem tegenkwam evenmin iets deed, hoewel hij u met de dood zou hebben bedreigd indien u nog zou terugkeren. Uit informatie waarover het CGVS beschikt blijkt dat bendeleden er niet voor terugdeinzen om op klaarlichte dag, in aanwezigheid van andere mensen, een misdrijf te plegen. Zelfs niet indien dit misdrijf een moord inhoudt. De incidenten zoals u ze beschrijft komen geenszins overeen met informatie over het bendegeweld in El Salvador.

Voorts is het opvallend dat u plots, nadat u het bendelid eind oktober 2019 slechts vanuit de bus zag en er verder niets gebeurde, besliste om klacht in te dienen bij de politie. Wanneer u wordt gevraagd hoe het komt dat de tweede bedreiging in september voor u niet doorslaggevend was om klacht in te dienen maar wel de keer dat u het bendelid van uit de bus zag, zegt u dat dit is omdat jullie al ervaring hadden met de politie op dit gebied. De broer van uw moeder en uw halfbroer werden beiden vermoord. Tot op de dag van vandaag deed de politie niets. U had geen vertrouwen meer in de politie vanwege de corruptie. Nogmaals gevraagd waarom het feit van het bendelid te zien vanuit de bus wel doorslaggevend was voor u om naar de politie te gaan, zegt u dat uw moeder aandrong dit te doen. Uw moeder was wanhopig dus u stemde in, maar eigenlijk wist u reeds op voorhand dat zij niets zouden doen. Na de tweede keer dat uw moeder zich ging informeren bij hen, beseftte zij dit ook (CGVS p. 13). Deze verklaringen vallen maar moeilijk te rijmen met uw verklaring dat uw moeder telkens zou hebben aangedrongen om met haar mee te gaan naar die plaats waar u reeds werd overvallen en bijna ontvoerd. Dat zij dan plotseling wanhopig zou zijn en per se een klacht zou hebben willen indienen, hoewel jullie wel wisten dat hier weinig van zou terecht komen, wanneer u zei dat u die man opnieuw had gezien, komt maar weinig geloofwaardig over.

Verder valt op dat in de klacht die u neerlegde bij de politie niets vermeld staat over deze poging tot ontvoering. Wanneer u wordt gevraagd waarom u er niets over zei tegen de politie, antwoordt u niet concreet op de vraag. U zegt slechts dat u tegen de politie wel degelijk hebt gezegd dat het om een bedreiging ging. U had ook een beschrijving gegeven van die persoon, maar de politie zei dat dat niet belangrijk was. Dat u die persoon een tweede keer had gezien, was ook niet belangrijk volgens hen. U weet niet waarom ze dat niet hebben neergeschreven; u vermoedt dat de corruptie bij de politie misschien de oorzaak is. Gevraagd of u zelf had gemerkt dat de poging tot ontvoering niet was opgenomen in de klacht, zegt u van wel. Gevraagd of u hen daarop heeft gewezen, zegt u dat u hen gevraagd heeft waarom het er niet in stond en dat zij zeiden dat het incident onbelangrijk was. De politieagenten vertelden u dat het enkel van belang was om de momenten van verbaal en fysiek contact in het dossier op te nemen. U vroeg hen nogmaals 'waarom?' en zij zeiden 'nee dat is niet nodig' (CGVS p. 10). Deze verklaring houdt maar weinig steek, gezien er tijdens dat incident zowel verbaal als fysiek contact was. Zo zei het bendelid tegen u dat u diende mee te stappen en had hij u tegelijkertijd vast bij uw schouder (CGVS p. 5 en p. 9). Dat er niets wordt vermeld over de poging tot ontvoering in uw klacht doet bijgevolg vragen oproepen.

Voorts valt eveneens op dat uw moeder in haar relaas bij DVZ niets vermeldde over deze poging tot ontvoering. Wanneer haar wordt gevraagd waarom ze op DVZ niets zei over het zwarte voertuig waarnaar u diende te wandelen zegt ze slechts dat 'jullie' het wel hebben gezegd. Uw moeder wordt er op gewezen dat u het incident inderdaad vermeldde, maar dat zij er niets over zei. Hierop zegt ze slechts dat ze denkt dat ze het wel heeft vermeld en dat ze zich kan herinneren dat ze vermeldde dat die persoon u meenam naar het voertuig (CGVS X p. 15). Ondanks haar verklaring, blijft het opvallend dat uw moeder hier niets over zei, gezien dit een concrete, gevaarlijke gebeurtenis was die u overkwam. Deze drie opmerkelijke zaken over de poging tot ontvoering doen afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw relaas.

Voorts leggen u en uw moeder verschillende verklaringen af over het verloop van de momenten nadat u het bendelid vanuit de bus had gezien. Wanneer uw moeder wordt gevraagd op welk concreet moment u tegen haar zei dat u die persoon had gezien vanuit de bus, zegt uw moeder dat dat bij de volgende

halte was. Toen jullie aan het afstappen waren van de bus, had u tegen haar gezegd dat jullie terug moesten keren naar huis omdat u die persoon opnieuw had gezien (CGVS X p. 12 en p. 13). Uw moeder herhaalt dat het enige moment dat u iets zei was toen jullie afstapten van de bus en terug moesten keren naar huis (CGVS p. 13). U zelf zegt echter tijdens uw vrij relaas dat uw moeder u nadat u zich had gebukt in de bus, had gevraagd wat er aan de hand was en dat u tegen haar zei dat jullie meteen terug naar huis moesten en dat u definitief niet meer buiten kon komen. Toen zij opnieuw vroeg wat er aan de hand was, antwoordde u 'niet nu', dat jullie zo snel mogelijk naar huis moesten en dat u op de bus terug wel zou vertellen wat er aan de hand was. Jullie wachtten op de bus terug, wat niet lang duurde. Op de bus richting huis vroeg uw moeder u nog een keer wat er was gebeurd en toen zei u dat u die persoon opnieuw had gezien (CGVS p. 7). Dat jullie tegenstrijdige verklaringen afleggen over deze gebeurtenis doet vragen oproepen bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tot slot dient nog te worden opgemerkt dat u na het laatste incident nog tweeënhalve maand thuis bent blijven wonen, zonder dat er iets gebeurde. Uw moeder bleef naar het werk gaan met de bus, maar ook zij kende geen problemen (CGVS p. 12 en p. 14). Hieruit blijkt niet onmiddellijk dat het bendelid dat u had beloofd dat u de gevolgen van uw gedrag zou dragen en dat bovendien al uw gegevens had, ook werkelijk van plan was iets te doen. U verklaart dat u denkt dat u niets overkwam omdat het gebied waar u woonde onder controle van de MS13 was, wat rivaliserende bendeleden tegenhoudt binnen te komen. Bovendien kwam u slechts heel af en toe buiten om naar de winkel te gaan en deed u dit al rennend (CGVS p. 13). Deze verklaring kan in zekere mate worden aanvaard. Echter blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat indien een bendelid een gerichte dreiging uit, het risico dat de persoon in kwestie loopt na verloop van tijd niet vermindert. In tegendeel, het risico wordt groter en kan zich zelfs uitbreiden tot familieleden van de persoon in kwestie. Dat uw moeder geen één keer zelfs is aangesproken door de bende 18, is in dit opzicht vreemd. U verklaart dat zij onderweg naar haar werk een andere bus nam en niet kwam langs de bushalte waar u bedreigd was geweest. Dit is echter geen voldoende overtuigende verklaring, gezien u een gerichte bedreiging had gekregen en nergens uit blijkt dat het bendelid zich niet zou kunnen verplaatsen tot de route die uw moeder naar het werk nam. Dit wordt alleen versterkt gezien uit de verklaringen van uw moeder kan worden afgeleid dat ze met de bus door het gebied van bende 18 diende te passeren wanneer ze haar wijk verliet of binnenkwam. Hierbij verklaart ze zelf dat men als inzittende onvermijdelijk een risico loopt op de bus (CGVS X p. 5 en p. 6). Dat uw moeder niet werd aangesproken, terwijl het bendelid wel degelijk beschikte over de nodige informatie om dit te doen, doet verder twijfels ontstaan bij de geloofwaardigheid van uw relaas.

Tevens is het opvallend dat jullie paspoorten werden verkregen op 13 mei 2019, twee dagen vooraleer uw problemen plaatsvonden. U en uw moeder verklaren allebei dat de reden van aanvraag jullie reis naar Guatemala was (CGVS X p. 3 en CGVS p. 2). Dit overtuigt niet. Burgers van El Salvador kunnen immers met louter hun identiteitskaart naar Guatemala reizen. Gezien uw vader in Guatemala woont kan des te meer verwacht worden dat u hier kennis over heeft. Dat u reeds een paspoort heeft aangevraagd kort voordat uw vermeende problemen zouden zijn begonnen, doet vermoeden dat jullie de eigenlijke motieven van jullie vertrek achterhouden.

Uw paspoort en identiteitskaart hebben voorts louter betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit, die niet onmiddellijk in twijfel wordt getrokken. De klacht bij de politie dient slechts als ondersteuning bij een geloofwaardig relaas, en kan louter op zich de geloofwaardigheid van uw relaas niet herstellen. Iedereen kan namelijk een klacht indienen bij de politie, zonder dat dit garantie biedt dat de feiten van de klacht werkelijk plaatsvonden. Het bewijs van uw studies dat u neerlegt heeft geen betrekking op de relevante feiten van uw relaas, waardoor het niet relevant is in het licht van dossier.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd."

Bijgevolg kan u evenmin een persoonlijke vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aantonen.

Uw paspoort en de paspoorten van uw zoon Victor en uw identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit en die van uw zoon, die hier niet onmiddellijk worden betwist.

Voorts dient te worden opgemerkt dat er geen elementen aanwezig zijn om te concluderen dat u louter en alleen op basis van uw verblijf in het buitenland bij een terugkeer naar El Salvador in Vluchtelingrechtelijke zin vervolgd zal worden of een reëel risico loopt blootgesteld te worden aan een in artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aangehaalde behandeling. U hebt overigens in dit verband zelf geen vrees aangehaald.

Het CGVS benadrukt vooreerst dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een verzoek om internationale bescherming in beginsel op de verzoeker zelf rust. Dit basisprincipe is wettelijk verankerd in artikel 48/6, eerste lid Vw. en wordt uitdrukkelijk erkend door het UNHCR (zie: UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, december 2011, § 196), het Hof van Justitie (HvJ, C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, 2009 en HvJ, C-277/11, *M.M. t. Ierland*, 2012) en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (EHRM, *Saadi t. Italië*, nr. 37201/06, 28 februari 2008, § 129 en EHRM, *NA t. Verenigd Koninkrijk*, nr. 25904/07, 17 juli 2008, § 111). Het is derhalve in de eerste plaats uw verantwoordelijkheid en plicht om de gegevens te verstrekken die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop u zich beroept. Dit neemt niet weg dat het Commissariaat-generaal voor de bepaling van de relevante elementen van dat verzoek met de verzoeker dient samen te werken.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, de COI Focus El Salvador: *Retour au pays des ressortissants* van 17 december 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_retour_au_pays_apres_un_episode_migratoire_20201217.pdf), blijkt dat de voorbije jaren tienduizenden Salvadoranen (gedwongen) terugkeerden naar hun land van herkomst, voornamelijk uit de Verenigde Staten en Mexico. Velen van hen keerden terug na een jarenlang verblijf in het buitenland. Het aantal terugkeerders was de voorbije jaren telkens in stijgende lijn. Uit een bevraging van IOM in 2019 gaven terugkeerders aan dat het gebrek aan economische mogelijkheden de hoofdreden was om te emigreren uit El Salvador. Vanuit België werden er sinds 2015 geen Salvadoranen gedwongen teruggeleid en keerden 27 personen vrijwillig terug naar El Salvador met behulp van IOM en de Dienst Vreemdelingenzaken. Aangezien Salvadoranen visumvrij naar Europa kunnen reizen, komen zij niet aanmerking voor hulp bij hun re-integratie na terugkeer, op uitzonderingen na. Uit de informatie blijkt tevens dat er ter bevordering van de re-integratie bij terugkeerders verschillende programma's en initiatieven aanwezig zijn en aangeboden worden door zowel de Salvadoraanse overheid als verschillende internationale organisaties. Wat betreft de veiligheidssituatie van terugkeerders is er geen systematische opvolging om hun veiligheid te garanderen en is de informatie hierover beperkt omwille van verschillende redenen.

Voorts stellen verschillende bronnen dat Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland zich fundamenteel in dezelfde omstandigheden bevinden als degenen die niet emigreerden. Het enige verschil is dat een verblijf in het buitenland voor terugkeerders kan leiden tot afpersing door criminele bendes omdat zij beschouwd worden over financiële middelen te beschikken omwille van hun buitenlands verblijf. Hierbij dient bovendien te worden benadrukt dat uit de informatie van de COI Focus El Salvador:

Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) blijkt dat afpersing een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen is waarmee veel Salvadoranen te maken krijgen, ongeacht het beschikken over een migratieverleden. De loutere mogelijkheid om (al dan niet opnieuw) in aanraking te komen met afpersing bij een terugkeer volstaat niet om een reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b van de Vreemdelingenwet aan te tonen.

Uit de informatie blijkt aldus niet dat er sprake is van een situatie waarbij iedere Salvadoraan die terugkeert naar El Salvador louter omwille van zijn verblijf in het buitenland het risico loopt blootgesteld te worden aan vervolging, dan wel aan een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in El Salvador werd de COI Focus El Salvador: Situation Sécuritaire van 12 oktober 2020 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_salvador_situation_securitaire_20201012.pdf) en de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from El Salvador" van maart 2016 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/56e706e94.html>) in rekening genomen. Uit deze informatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid is en wordt gepleegd door georganiseerde misdaadgroepen, de Salvadoraanse politie en de veiligheidsdiensten die hierbij burgers met een bepaald profiel viseren. Dit type geweld heeft bijgevolg geen uitstaan met artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De georganiseerde misdaad is erg actief in El Salvador en het merendeel van de criminele activiteiten die in het land plaatsvinden is bendegeïmpliceerd. Het geweld wordt er gekenmerkt door gemeenschappelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing. Dit gemeenschappelijk crimineel geweld kadert evenwel niet binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld geïmpulseerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in El Salvador is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

Hoewel de situatie in El Salvador zeer precair is, blijkt nergens uit de informatie dat er actueel in El Salvador sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict waarbij de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met een of meer gewapende groeperingen of waarbij twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Er bestaan dus geen zwaarwegende gronden om aan te nemen dat burgers louter door hun aanwezigheid in El Salvador een reëel risico lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

Verzoekster verwijst integraal naar het middel zoals uiteengezet in het verzoekschrift van haar zoon, gekend onder rolnummer X. Dit middel luidt als volgt:

"In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen.

In het kader van de subsidiaire bescherming wijst verzoeker tevens op de (humanitaire) situatie in El Salvador. Hij geeft in dit verband aan dat het rapport van de verwerende partij verouderd is en achterhaald. Hij citeert uit landeninformatie van november 2019 van The Guardian en Foreign Policy. Verzoeker werpt nog op dat rekening moet worden gehouden met de gevolgen van de COVID-19-

pandemie, onder meer op socio-economisch vlak. Hij vreest dat hij geen werk zal hebben en hij niet de noodzakelijke medische zorgen zal kunnen krijgen indien hij besmet raakt met deze ziekte.”

Verzoekster voegt volgend stuk toe ter ondersteuning van het verzoekschrift:

- UK Home Office, Country Policy and Information Note, januari 2021.

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoeksters vluchtmotieven identiek zijn aan die van haar zoon, zoals in de bestreden beslissing wordt aangehaald. Zij roept geen eigen motieven in. Deze vaststelling wordt noch in het verzoekschrift noch ter terechtzitting betwist.

In de bestreden beslissing wordt verzoekster dan ook nagenoeg identiek dezelfde beslissing als aan haar zoon betekend.

Zoals zij in het thans voorliggende verzoekschrift zelf aangeeft, stelt de Raad verder vast dat verzoekster hierin integraal verwijst naar het middel van haar zoon in zijn beroep.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest van 13 juli 2021 met nr. 258 144 de aanvraag om erkenning van de vluchtelingenstatus en om de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus van verzoeksters zoon verworpen.

In dit arrest wordt in het kader van de artikelen 48/3 en 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet gemotiveerd als volgt:

“4.1. Verzoeker vreest bij terugkeer naar El Salvador te worden vermoord door de persoon die hem op 16 mei 2019 aan een bushalte beroofde en trachtte te ontvoeren. Verzoeker werd gewaarschuwd dat hij zich nooit meer in die buurt mocht laten zien, zo niet zou hij er de gevolgen van dragen. Midden 2019 kreeg verzoeker van dezelfde persoon een nieuwe bedreiging aan dezelfde bushalte. Verzoeker vermoedt dat deze persoon lid is van de bende Barrio 18, aangezien die bende aanwezig is in de buurt van zijn universiteit, terwijl hij zelf afkomstig is van een wijk waar de bende MS-13 aanwezig is.

4.2. Uit de objectieve landeninformatie die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, blijkt dat er in El Salvador verschillende bendes actief zijn die een grote invloed uitoefenen op het dagelijks leven in de wijken waar ze territoriale controle hebben. De bendes zijn goed georganiseerd, kennen een hiërarchische structuur en hun criminele activiteiten zijn divers. Zo is afpersing een veelvoorkomende praktijk en maken zij zich verder schuldig aan bedreigingen, moordaanslagen, diverse (seksuele) geweldplegingen en gedwongen rekrutering. Uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is waardoor het land momenteel wordt beschouwd als één van de gevaarlijkste ter wereld (COI Focus “El Salvador: Situation sécuritaire” van 12 oktober 2020; UNHCR guidelines).

Het aanwezige geweld komt voornamelijk voort uit interne afrekeningen tussen rivaliserende bendes en uit confrontaties tussen de bendes en de Salvadoraanse veiligheidsdiensten en politie. De bendes viseren andere bendes, terwijl de overheid tracht op te treden tegen de criminele groeperingen, met wisselend succes (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14).

De bendes viseren ook burgers met een welbepaald profiel. Uit de landeninformatie blijken een aantal potentiële risicoprofielen die slachtoffer kunnen worden van geweld zoals: personen die zich verzetten tegen het gezag van de bendes of de benderegels overtreden (bv. verzet tegen rekrutering), personen van wie wordt vermeend dat zij een bendelid zijn, LGBT-personen, inheemse volkeren, personen die slachtoffer kunnen worden van afpersing (bv. bepaalde beroepsgroepen), informanten, getuigen en slachtoffers van misdaden begaan door bendes en bepaalde beroepen zoals journalisten, mensenrechtenverdedigers, gemeenschapsleiders, onderwijzers, (ex-)politiemensen en (ex-)militairen, rechters, officieren van justitie en advocaten en familieleden van de voorgaande risicoprofielen (COI Focus 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Ook kinderen en jongeren in specifieke omstandigheden, bv. wanneer zij afkomstig zijn van wijken waar bendes opereren, worden als een risicoprofiel aangemerkt en behoeven verhoogde aandacht (UNHCR guidelines, p. 35-36; COI Focus 12 oktober 2020, p. 18-19).

De Raad herinnert er evenwel aan dat het loutere gegeven dat een verzoeker valt onder een bepaald profiel, niet volstaat om een nood aan internationale bescherming vast te stellen maar dat dit afhankelijk is van de individuele omstandigheden van de zaak, zoals in de richtlijnen van UNHCR zelf wordt

onderkend ("may be in need of (...) protection (...) depending on the circumstances of the individual case").

Het risico voor verzoeker moet aldus in concreto aannemelijk worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigen te worden geviséerd of vervolgd bij een terugkeer naar El Salvador.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar zijn land van herkomst blootgesteld te worden aan vervolging of ernstige schade, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene omstandigheden in El Salvador, zoals beschreven in objectieve bronnen.

4.3. Wat betreft de verschillende documenten die verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek voorlegt (AD CGVS, map met documenten), wijst de Raad op wat volgt.

Verzoekers paspoort en identiteitskaart hebben betrekking op zijn persoonsgegevens die hier niet ter discussie staan maar voor het overige geen verband houden met zijn vluchtrelaas. Hetzelfde geldt voor de bewijzen van zijn studies die verzoeker neerlegt.

Wat betreft de klacht bij de politie van 1 november 2019 merkt de Raad op dat deze klacht louter is opgesteld op basis van verzoekers verklaringen. Er is geen verwijzing naar enige betrouwbare en verifieerbare externe bron, de klacht is niet gebaseerd op een politieel of gerechtelijk onderzoek naar deze verklaringen en er wordt ook geen melding gemaakt van vaststellingen of onderzoeksdadens die werden verricht door politie of justitie. Enkel op basis daarvan kan niet worden geverifieerd of de beweerde feiten zich werkelijk hebben voorgedaan. Verzoeker brengt verder geen documenten bij met betrekking tot het verloop van deze klacht of het resultaat ervan, noch enige andere informatie over de verdere opvolging. Aldus zijn er geen aanwijzingen dat de klacht inhoudelijk werden onderzocht en op objectieve wijze bevestigd door de instantie die ze noteerde. Deze klacht heeft dan ook slechts een geringe bewijswaarde.

Bovendien strookt de inhoud van deze klacht niet met verzoekers eigen verklaringen zoals terdege wordt opgemerkt in de bestreden beslissing:

"Verder valt op dat in de klacht die u neerlegde bij de politie niets vermeld staat over deze poging tot ontvoering. Wanneer u wordt gevraagd waarom u er niets over zei tegen de politie, antwoordt u niet concreet op de vraag. U zegt slechts dat u tegen de politie wel degelijk hebt gezegd dat het om een bedreiging ging. U had ook een beschrijving gegeven van die persoon, maar de politie zei dat dat niet belangrijk was. Dat u die persoon een tweede keer had gezien, was ook niet belangrijk volgens hen. U weet niet waarom ze dat niet hebben neergeschreven; u vermoedt dat de corruptie bij de politie misschien de oorzaak is. Gevraagd of u zelf had gemerkt dat de poging tot ontvoering niet was opgenomen in de klacht, zegt u van wel. Gevraagd of u hen daarop heeft gewezen, zegt u dat u hen gevraagd heeft waarom het er niet in stond en dat zij zeiden dat het incident onbelangrijk was. De politieagenten vertelden u dat het enkel van belang was om de momenten van verbaal en fysiek contact in het dossier op te nemen. U vroeg hen nogmaals 'waarom?' en zij zeiden 'nee dat is niet nodig' (CGVS p. 10). Deze verklaring houdt maar weinig steek, gezien er tijdens dat incident zowel verbaal als fysiek contact was. Zo zei het bendelid tegen u dat u diende mee te stappen en had hij u tegelijkertijd vast bij uw schouder (CGVS p. 5 en p. 9). Dat er niets wordt vermeld over de poging tot ontvoering in uw klacht doet bijgevolg vragen oproepen." Verzoeker laat deze motieven geheel ongemoeid.

Aangezien de voormelde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde in deze stand van zaken op zich niet volstaan om verzoekers vluchtmotieven aannemelijk te maken, moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

De Raad brengt hierbij in herinnering dat de ongeloofwaardigheid van een vluchtrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen. Noch de commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn.

4.4. Na lezing van het administratief dossier, besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat op basis van de verklaringen van verzoeker er geen geloof kan worden gehecht aan de vermeende gebeurtenissen die voor hem de aanleiding vormden om El Salvador te verlaten.

4.5. Vooreerst acht de Raad verzoekers verklaringen over zijn gedrag, met name dat hij na het incident op 16 mei 2019 nog vier keer terugkeerde naar dezelfde bushalte, weinig overtuigend gelet op de levensbedreigende context en zijn eigen voorgehouden diepgaande angst.

In de bestreden beslissing wordt vooreerst terdege gemotiveerd: "Zo valt moeilijk te begrijpen dat u door een lid van bende 18 beroofd en bedreigd werd aan bushalte 'Unicaies' en dat u verklaart hierdoor een angst voor uw leven te hebben gekend, maar dat u desondanks na het incident vier keer terugging naar deze zelfde bushalte (CGVS p. 4 – p. 7). Voor elke uitstap die u maakte, diende u namelijk voorbij de halte 'Unicaies' te komen (CGVS X p. 10, p. 11 en p. 12). Het eerste incident aan de bushalte had een zodanige indruk op u achtergelaten dat u depressief werd, amper at en zich weinig waste. Uw moeder maakte zich veel zorgen om u (CGVS p. 5). Halverwege augustus besliste u voor de eerste keer, na aandringen van uw moeder, om samen met haar in het commerciële centrum benodigdheden voor de verjaardag van uw broer te kopen. Hier valt onmiddellijk op dat u gedurende drie maanden vermeed om zelfs in uw eigen wijk, waar rivaliserende bende MS13 heerst, buiten te gaan omwille van uw veiligheid maar dan wel beslist om een eerste echte uitstap te doen passerend langs de plek waar u werd bedreigd (CGVS p. 6). Wanneer u wordt gevraagd waarom u dit besliste, zegt u dat u langs die bushalte diende te gaan aangezien er geen andere is. U moest aan die halte afstappen om naar het commercieel centrum te gaan en u ging mee om uw moeder gerust te stellen omdat zij ongerust was over uw mentale toestand (CGVS p. 11). (...) De uitstap met uw moeder midden augustus verliep goed. Hierdoor voelde u zich wat beter en ging u begin september een tweede keer naar buiten om rekeningen te betalen, wat eveneens goed verliep (CGVS p. 6). Ook deze keer diende u aan 'Unicaies' uit te stappen (CGVS p. X p. 10). Daarna ging u eind september nog eens naar het commerciële centrum om te winkelen met uw neef. Deze uitstap liep echter uit de hand en u werd aan halte 'Unicaies' door dezelfde persoon bedreigd. Deze keer kreeg u echter een gerichte bedreiging waarbij u gevolgen voor uw gedrag werden beloofd (CGVS p. 6 en p. 10). De gebeurtenis liet een diepe indruk op u na. U zegt dat u huilde aan de bushalte, en toen u thuis kwam huilde u samen met uw moeder. U bleef maar vragen waarom u en jullie als familie dit overkomt (CGVS p. 6). U belandde in een depressie en dacht dat u ging sterven. U dacht dat uw dagen geteld waren en dat u gewoon diende te wachten vooraleer het zou gebeuren (CGVS p. 13). In dit opzicht is het dan ook heel vreemd dat u na deze traumatische ervaring besliste om einde oktober, opnieuw naar het commerciële centrum te gaan. Toen uw moeder u vroeg om mee te komen, weigerde u aanvankelijk. Toen uw moeder echter zei dat er twee tantes zouden meekomen, stemde u in om haar beter te doen voelen. U ging mee maar u voelde een constante angst en keek voortdurend rond zich toen jullie op de bus zaten. Nadat u die persoon zag aan de bushalte vlak voor de halte waar jullie dienden af te stappen, besepte u dat u definitief niet meer buiten kon komen (CGVS p. 6)."

Verzoekers betoog dat hij stappen ondernam om zijn dagelijks leven opnieuw op te pikken, kan de voorgaande appreciatie niet ombuigen.

Het rijmt immers niet met de doodsangsten die verzoeker op 16 mei 2019 zou hebben uitgestaan, dat hij drie maanden daarna zijn leven oppikt door meteen een uitstap te maken naar het commerciële centrum met een overstap langs de plek waar hij werd bedreigd, met name de bushalte 'Unicaies', terwijl hij tijdens de voorbije drie maanden zelfs zo veel mogelijk vermeed om buiten te komen in zijn eigen wijk, nochtans onder controle van de rivaliserende bende MS-13.

Bovendien zou verzoeker, nadat hij tijdens een derde uitstap eind september 2019 wederom op gerichte wijze zou zijn bedreigd door dezelfde persoon aan de bushalte 'Unicaies' en waarna hij in een depressie belandde, niettemin eind oktober wederom een uitstap hebben gemaakt naar het commerciële centrum. De Raad oordeelt dan ook samen met de commissaris-generaal dat verzoekers opmerkelijke gedrag, waarbij hij enerzijds doodsangsten uitstond maar anderzijds telkens weer terug ging naar de plaats van bedreiging, weinig aannemelijk voorkomt en afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van het relaas, te meer wanneer de gewelddadige reputatie van bendeleden in aanmerking wordt genomen, zoals deze wordt beschreven in de beschikbare landeninformatie.

Verder merkt de Raad samen met de commissaris-generaal op dat het zeer opmerkelijk is dat verzoekers moeder telkens zou hebben aangedrongen om mee te gaan langs de plek waar hij voor zijn leven zou vrezen (NPO, p. 6). Het is weinig aannemelijk dat een moeder hierop zou hebben aangedrongen, hoewel het leven van haar zoon daar in gevaar zou zijn en haar zoon overduidelijk zijn angst voor deze plaats en die man heeft laten blijken en hij er zelfs depressief door werd. Deze bevinding, die hij ongemoeid laat, doet verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van de door verzoeker voorgehouden problemen.

Verzoeker slaagt er verder niet in aannemelijk te maken dat er geen enkele andere plaats zou zijn waar hij naartoe kon gaan, buiten de plek waar hij werd bedreigd, zoals in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd als volgt: "Wanneer u voorts wordt gevraagd of er geen andere plaats was waar u naartoe kon gaan in plaats van het commerciële centrum, zegt u van niet en dat dat echt de enige plaats was waar u naartoe kon. Verder is er namelijk niets anders. In het centrum zijn er verschillende handelszaken, veel volk en beveiliging (CGVS p. 11). Gevraagd waarom u einde oktober besliste om naar het centrum te gaan met uw familie, zegt u dat u triestig werd om uw moeder zo te zien lijden. U zat in een verschrikkelijke depressie; waste zich amper en at niet, waardoor uw moeder schrik had dat u zichzelf iets zou aandoen (CGVS p. 11 en p. 12). U wordt er op gewezen dat u reeds twee van de drie laatste keren dat u ging was bedreigd op die plek. U wordt gevraagd waarom u aan uw moeder geen tegenvoorstel deed om naar een andere plek te gaan. U vraagt wat de Protection Officer bedoelt en vraagt waar naartoe. De Protection Officer antwoordt dat hij zich kan inbeelden dat er nog andere plaatsen zijn waar men naartoe kan gaan buiten het commerciële centrum. U zegt dat er wel andere plaatsen zijn maar dat die te gevaarlijk zijn. Daar worden mensen ontvoerd en vermoord. Gezien u al bedreigd was geweest, wilde niet naar een gevaarlijkere plaats gaan. U wilde uw leven niet riskeren, noch dat van uw moeder en broer (CGVS p. 12). Gezien u zich juist begaf naar de plaats waar u reeds twee keer was bedreigd en waar u niet meer mocht verschijnen, houdt uw verklaring weinig steek."

Verzoekers uitleg in het verzoekschrift dat het commercieel centrum de enige plaats was waar zij inkopen konden doen omdat het daar enigszins veilig was, overtuigt de Raad niet. Vooreerst blijkt dat de uitstappen naar het commercieel centrum voornamelijk de bedoeling zouden hebben gehad om verzoeker uit zijn depressie te halen, eerder dan inkopen te doen (NPO, p. 6). Verder blijkt nergens uit dat verzoekers moeder deze inkopen niet alleen zou kunnen doen, te meer haar zussen haar blijkbaar ook konden vergezellen (NPO, p. 6). Met dit betoog maakt verzoeker alsnog niet aannemelijk dat er geen enkele andere plaats zou zijn waar hij naartoe kon gaan, buiten de plek waar hij werd bedreigd.

In dit opzicht is het evenmin aannemelijk dat verzoeker niet meer naar Guatemala wilde reizen zoals was gepland omdat hij schrik had dat bendeleden hem daar zouden tegenhouden (NPO, p. 13-14), maar tegelijkertijd wel enkele keren de tocht ondernam naar het winkelcentrum langs een plek waar hij reeds was bedreigd.

In zijn verzoekschrift meent verzoeker dat appels met peren worden vergeleken daar de uitstappen naar het commerciële centrum van korte duur waren en op een beveiligde plaats, terwijl een hele reis naar Guatemala meer risico inhield. Verzoeker laat evenwel na te concretiseren welke risico's hij dan meer zou lopen tijdens een reis naar Guatemala. Wat er ook van zij, ook dit betoog overtuigt niet nu verzoekers angsten duidelijk verband houden met eenzelfde persoon die hem reeds twee keer bedreigde op dezelfde plaats, met name de bushalte 'Unicaies', die op de route lag naar het commercieel centrum. De Raad meent dan ook dat verzoeker zich tijdens de vier ondernomen uitstappen naar het commercieel centrum net meer aan risico's blootstelde.

Gelet op wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de Raad alsnog te overtuigen dat dat zijn gedrag, waarbij hij vier keer terugkeerde naar de plek waar hij op 16 mei en eind september 2019 werd bedreigd, aannemelijk is in het licht van de geuite doodsbedreigingen en zijn eigen voorgehouden diepgaande angst.

4.6. In navolging van de commissaris-generaal, meent de Raad dat de incidenten die verzoeker beschrijft, met name de beweerde poging tot ontvoering op 16 mei 2019 en de gerichte bedreiging eind september 2019, niet overeenkomen met hoe bendes doorgaans te werk gaan zoals beschreven in de beschikbare objectieve landeninformatie over bendegeweld in El Salvador.

De commissaris-generaal zet terdege uiteen: "Zo verklaart u dat u aanvankelijk mee richting de auto begon te wandelen met de persoon die u bedreigde. Toen u echter besepte dat het om een ontvoering ging, stopte u met wandelen (CGVS p. 5). Wanneer u wordt gevraagd hoe die persoon reageerde toen u stopte met wandelen, zegt u dat hij ook stopte. Hij probeerde te doen alsof jullie mekaar kenden. Hij forceerde u niet verder maar zei enkel nog dat indien hij u nog een keer zou zien, u de gevolgen er van zou dragen. U denkt dat hij verder niets ondernam omdat er ook andere mensen aan de bushalte stonden. Gevraagd waarom het bendelid rekening zou houden met andere mensen die daar stonden, zegt u dat u denkt dat hij de aandacht niet te veel wilde trekken opdat niemand zou reageren (CGVS p. 9). Gezien hij u net daarvoor had beroofd houdt dit maar weinig steek. Het is ook vreemd dat hij de tweede keer dat u hem tegenkwam evenmin iets deed, hoewel hij u met de dood zou hebben bedreigd indien u nog zou terugkeren."

Uit de beschikbare landeninformatie over de reputatie en modus operandi van bendeleden in El Salvador blijkt dat bendeleden over het algemeen meer doortastend en agressief zijn in hun manier van

aanpak dan blijkt uit verzoekers verklaringen, zeker indien zij worden genegeerd in hun eisen. Verder blijkt dat de risico's als gevolg van gerichte bedreigingen niet verminderen maar toenemen in intensiteit en directheid. Geweld wordt geenszins geschuwd en benedeled deinden er niet voor terug om op klaarlichte dag, in aanwezigheid van andere mensen, een misdrijf te plegen, zelfs niet indien dit misdrijf een moord inhoudt (IDMC, "An Atomised crisis – Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador" van september 2018, p. 21, 44; zie ook documenten 2 tot 4 in AD CGVS, stuk 7, map met landeninformatie; UK Home Office "Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs" van januari 2021 zoals gevoegd bij het verzoekschrift).

Volgens verzoeker betekent het gegeven dat uit de landeninformatie volgt dat het bendelid zich in wezen op een andere manier had moeten gedragen, niet dat dat altijd het geval is en dat hetgeen hij heeft verteld niet op die manier zou kunnen zijn voorgevallen. Dit betoog is evenwel niet meer dan het louter tegenspreken van de gevolgtrekking van de commissaris-generaal en bevat geen concrete elementen die in zijn geval de meer terughoudende houding van het bendelid, in weerwil van de beruchte reputatie van benedeled, alsnog aannemelijk zou maken.

Verzoeker vervolgt in zijn verzoekschrift dat hij besepte dat hij zou worden ontvoerd en mogelijk zou worden gerekruteerd om te worden ingezet als bendelid omdat hij perfect past in het profiel van jonge mannen die door de bendes worden gevisieerd, waarbij hij citeert uit de UK Home Office "Country Policy and Information Note: El Salvador: Fear of gangs" van januari 2021. De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn verzoekschrift een nieuwe wending geeft aan zijn vluchtrelaas. Tijdens zijn gehoor bij het CGVS heeft hij immers niets verteld of verklaard over een mogelijke rekruteringspoging door het bendelid. Integendeel verklaarde hij: "Ik was aan het beven en aan het trillen maar plost reageerde ik omdat ik besepte dat het een ontvoering was en dat als ze er in zouden slagen mij inde auto te krijgen, zij mij meteen zouden vermoorden." Voorts werd verzoeker gevraagd: "Kan je enige reden bedenken waarom dat bendelid je viseerde?" waarop hij antwoorde: "Ik zou al denken omdat ik op dat moment in territorium was van bende 18, de rivaliserende bende van waar ik woon. Maar ik heb nooit vermengd met dat soort mensen en tweede reden; ze waren in die periode heel gefocust op studenten, heel veel studenten verdwenen en werden vermoord." Gevraagd waarom ze gefocust waren op studenten, stelde verzoeker: "Ja ik weet het eigenlijk niet. Over het algemeen hielden ze zich met iedereen bezig maar ze focusten op de studenten. Wat ik mij herinner is dat die persoon tegen mij zei dat ze mij hebben geïdentificeerd, dus dat ze wisten wie ik was." Vervolgens kan in het gehoorverslag worden gelezen: "Heb jij zelf enige idee hoe het komt dat ze jou hebben kunnen identificeren?"

Ja, ik ben zeker dat na die eerste keer het is omdat op mijn gsm en documenten mijn volledig adres en volledige naam stonden en voor die eerste keer denk ik dat ze mij misschien al aan het observeren waren en dat ze keken op welke uren van de dag ik naar daar kwam en weg ging en wat ik daar deed.

Kan jij een reden denken waarom jij misschien opviel?

Nee, eerlijk ik weet het niet nee." (NPO, p. 8).

Hieruit blijkt dat verzoeker, ondanks het doorvragen van de protection officer, nooit melding heeft gemaakt van een mogelijke rekrutering als motief voor de beweerde poging tot ontvoering. Ook zijn moeder heeft tijdens haar gehoor nooit melding gemaakt van een vrees voor rekrutering. Ter terechtzitting wordt de advocaat van verzoeker gevraagd waarom dan plots gewag wordt gemaakt van een poging tot rekrutering, waarop zij verduidelijkt dat dit een materiële vergissing in het verzoekschrift betreft. De Raad acht heel betoog in het verzoekschrift omtrent rekrutering door bendes dan ook niet dienstig.

De commissaris-generaal motiveert met betrekking tot de poging tot ontvoering overigens nog terdege: "Voorts valt eveneens op dat uw moeder in haar relaas bij DVZ niets vermeldde over deze poging tot ontvoering. Wanneer haar wordt gevraagd waarom ze op DVZ niets zei over het zwarte voertuig waarnaar u diende te wandelen zegt ze slechts dat 'jullie' het wel hebben gezegd. Uw moeder wordt er op gewezen dat u het incident inderdaad vermeldde, maar dat zij er niets over zei. Hierop zegt ze slechts dat ze denkt dat ze het wel heeft vermeld en dat ze zich kan herinneren dat ze vermeldde dat die persoon u meenam naar het voertuig (CGVS X p. 15). Ondanks haar verklaring, blijft het opvallend dat uw moeder hier niets over zei, gezien dit een concrete, gevaarlijke gebeurtenis was die u overkwam."

Verzoeker betoogt dat zijn moeder op de DVZ werd aangemaand om alles kort en bondig te vertellen en dat zij niet de kans kreeg om alles uitgebreid te vertellen, maar dit verschoont niet dat zijn moeder over zulk cruciaal element in het vluchtrelaas niets vermeldde. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn beschermingsverzoek op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding

vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoekers moeder worden verwacht dat zij eensluidende en samenhangende verklaringen aflegt en dat zij in het vluchtrelaas melding zou maken van de poging tot ontvoering die zich voordeed tijdens het eerste incident van 16 mei 2019, te meer daar dit incident aan de oorsprong ligt van de overige drie incidenten die zich zouden hebben voorgedaan en van hun vlucht uit El Salvador. De vaststelling dat verzoekers moeder zulk essentieel element onvermeld heeft gelaten, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

4.7. De Raad stelt vervolgens, in navolging van de commissaris-generaal, vast dat verzoeker geen overtuigende uitleg kan verschaffen die op voldoende wijze aannemelijk maakt waarom hij pas nadat hij het bendelid eind oktober 2019 vanuit de bus zag en er verder niets gebeurde, besliste om klacht in te dienen bij de politie, maar niet toen hij eind september een gerichte bedreiging kreeg van dit bendelid. Gevraagd waarom die gerichte bedreiging eind september 2019 dan niet doorslaggevend was om klacht in te dienen, stelt verzoeker dat hij en zijn moeder al ervaring hebben met de politie op dit gebied omdat zijn oom en halfbroer werden vermoord en de politie tot op heden niets deed en omdat hij geen vertrouwen meer had in de politie vanwege de corruptie. Dit verklaart evenwel nog steeds niet waarom verzoeker, ondanks zijn wantrouwen en ondanks de corruptie bij de politie, wél klacht indient nadat hij het bendelid louter spot vanuit een bus waarbij er niets gebeurt, doch niet wanneer hij gericht wordt bedreigd.

Verzoeker verklaart vervolgens dat hij dit deed omdat zijn moeder aandrong en zij wanhopig was, hoewel hij reeds op voorhand wist dat de politie niets zou doen, hetgeen zijn moeder, nadat zij een tweede keer ging informeren bij politie, ook zou hebben beseft (NPO, p. 13).

In tegenstelling tot wat verzoeker meent, wordt nergens in de bestreden beslissing gesteld dat het een blote bewering zou zijn dat de politie in El Salvador corrupt zou zijn of geïnfiltrerd door bendes, noch wordt gesteld dat verzoeker ten onrechte niet op de hulp van de Salvadoraanse overheden rekende.

Wél wordt gesteld dat het geheel van verzoekers verklaringen moeilijk te rijmen valt met de verklaring dat zijn moeder die telkens zou hebben aangedrongen om met haar mee te gaan naar het commerciële centrum via die plaats waar verzoeker reeds werd overvallen en bijna ontvoerd. Dat verzoekers moeder, nadat er reeds twee incidenten zouden zijn voorgevallen waar verzoeker gericht werd bedreigd, plotseling wanhopig zou zijn geworden louter en alleen omdat verzoeker zei dat hij het bendelid zou hebben gezien, en vervolgens per se een klacht zou hebben willen indienen, hoewel zij wel wisten dat hier weinig van zou terecht komen, komt maar weinig geloofwaardig over.

Door in het verzoekschrift louter te volharden in zijn verklaringen en te herhalen dat de klacht bij de politie eerder een wanhoopspoging was en dat ze geen vertrouwen hebben in de politie die corrupt is, brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan die bovenvermelde bevindingen in andere daglicht kunnen stellen, laat staan de daaraan verbonden conclusies kunnen weerleggen.

4.8. Voorts blijken verzoeker en zijn moeder uiteenlopende verklaringen af te leggen over het moment waarop verzoeker zijn moeder vertelde dat hij het bendelid vanuit de bus had gezien.

Zijn moeder verklaarde bij het CGVS op de uitdrukkelijke vraag "En op welk moment zei hij tegen u dat hij die persoon had gezien vanuit de bus?" zeer helder: "Ja, hij zei dat toen we aan het afstappen waren van de bus, de volgende halte, hij zei dat we moesten terugkeren naar huis, omdat die persoon nog eens had gezien." (NPO moeder, p. 12-13). Deze verklaring is niet voor interpretatie vatbaar. Uit verzoekers verklaringen blijkt evenwel dat hij pas daarna op de bus richting huis, toen zijn moeder nog een keer vroeg wat er was gebeurd, zei dat hij die persoon opnieuw had gezien (NPO, p. 7).

Gelet op wat voorafgaat, kan het louter selectief citeren van de overige verklaringen van de moeder de vastgestelde tegenstrijdigheid niet weerleggen.

4.9. De commissaris-generaal merkt tenslotte nog op dat verzoeker na het laatste incident nog tweeënhalve maand thuis is blijven wonen, zonder dat er iets gebeurde. Hij motiveert hierover terdege als volgt: "Uw moeder bleef naar het werk gaan met de bus, maar ook zij kende geen problemen (CGVS p. 12 en p. 14). Hieruit blijkt niet onmiddellijk dat het bendelid dat u had beloofd dat u de gevolgen van uw gedrag zou dragen en dat bovendien al uw gegevens had, ook werkelijk van plan was iets te doen. U verklaart dat u denkt dat u niets overkwam omdat het gebied waar u woonde onder controle van de MS13 was, wat rivaliserende bendeleden tegenhoudt binnen te komen. Bovendien kwam u slechts heel af en toe buiten om naar de winkel te gaan en deed u dit al rennend (CGVS p. 13). Deze verklaring kan in zekere mate worden aanvaard. Echter blijkt uit informatie waarover het CGVS beschikt dat indien een bendelid een gerichte dreiging uit, het risico dat de persoon in kwestie loopt na verloop van tijd niet

vermindert. In tegendeel, het risico wordt groter en kan zich zelfs uitbreiden tot familieleden van de persoon in kwestie. Dat uw moeder geen één keer zelfs is aangesproken door de bende 18, is in dit opzicht vreemd. U verklaart dat zij onderweg naar haar werk een andere bus nam en niet kwam langs de bushalte waar u bedreigd was geweest. Dit is echter geen voldoende overtuigende verklaring, gezien u een gerichte bedreiging had gekregen en nergens uit blijkt dat het bendelid zich niet zou kunnen verplaatsen tot de route die uw moeder naar het werk nam. Dit wordt alleen versterkt gezien uit de verklaringen van uw moeder kan worden afgeleid dat ze met de bus door het gebied van bende 18 diende te passeren wanneer ze haar wijk verliet of binnenkwam. Hierbij verklaart ze zelf dat men als inzittende onvermijdelijk een risico loopt op de bus (CGVS X p. 5 en p. 6).” Verzoekers betoog in het verzoekschrift dat zijn moeder niets ander kon dan werken, doet geen afbreuk aan de terechte bevinding: “Dat uw moeder niet werd aangesproken, terwijl het bendelid wel degelijk beschikte over de nodige informatie om dit te doen, doet verder twijfels ontstaan bij de geloofwaardigheid van uw relaas.” Dat zij veranderde van werkschema, route en bus is verder een loutere a posteriori bewering in het verzoekschrift die de Raad geheel niet overtuigt.

4.10. Het geheel aan documenten en de verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van algemene situatie in El Salvador, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat de door verzoeker voorgehouden vluchtmotieven geen geloof kan worden gehecht en dat hij niet aannemelijk maakt El Salvador te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat derhalve het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Verzoekers kritiek op de overige motieven in de bestreden beslissing, bv. inzake de paspoorten, betreft overtollige motieven die in deze zaak door de Raad niet worden weerhouden noch overgenomen als pertinente vaststellingen. Verzoekers kritiek hierop dient in deze zaak dan ook niet verder te worden besproken daar de voorgaande bevindingen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van het vluchtrelaas voldoende schragen.

Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken, zodat een loutere verwijzing naar algemene landeninformatie niet volstaat. Bijgevolg maakt hij evenmin een individueel en concreet risico verbonden aan zijn profiel aannemelijk, laat staan dat hij aannemelijk maakt dat hij valt onder het risicoprofiel van iemand die zich heeft verzet tegen de autoriteit en de regels van een criminele bende.

4.11. Waar verzoeker de socio-economische situatie in El Salvador aankaart en zijn moeilijkheden er werk te vinden, wijst de Raad erop dat geen abstractie kan worden gemaakt van het toepassingsgebied van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals omschreven door de wetgever. In deze verwijst de Raad naar artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat “vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:

- a) de Staat;
- b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen;
- c) niet-overheidsactoren (...)

Het Hof van Justitie heeft in zijn rechtspraak reeds verduidelijkt dat artikel 15, b) van richtlijn 2004/83/EU – waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt – niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM. Zo stelt het Hof:

“In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt. De omstandigheid dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, risico loopt op verslechtering van zijn gezondheidstoestand omdat in zijn land van herkomst geen adequate behandeling voorhanden is, doch hem niet opzettelijk medische zorg wordt geweigerd, volstaat dan ook niet om hem subsidiaire bescherming te verlenen. (...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet

dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40).

De Raad meent naar analogie dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Vooreerst blijkt noch uit de bestreden beslissing, noch uit het verzoekschrift, noch uit de beschikbare landeninformatie dat er in El Salvador sprake zou zijn van een precaire socio-economische en humanitaire situatie die in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, laat staan dat zulke situatie, die overigens nergens in het verzoekschrift wordt aangetoond, louter is te wijten aan een opzettelijk handelen of nalaten van een actor.

Verder wijst de Raad er nogmaals op dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet betrekking heeft op “situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade” (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, pt. 32). Het risico waaraan een verzoeker in zijn land wordt blootgesteld, moet dus specifiek, dit is individueel, van aard zijn.

In casu blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïsoleerd of dat hij behoort tot een groep van geïsoleerde personen. Verzoeker toont immers niet aan dat hij bij terugkeer naar El Salvador op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien. Uit zijn verklaringen blijkt dat zijn moeder in El Salvador werkzaam was. In de mate dat verzoeker zich de vraag stelt of hij of zijn moeder ten tijde van deze crisis in de mogelijkheid zullen zijn om een job te vinden, benadrukt de Raad dat uit niets blijkt dat verzoeker en zijn moeder, gezien hun persoonlijke omstandigheden, geen werk zouden mogen uitoefenen in El Salvador. Het antwoord op de vraag zal dan eerder afhangen van de economische omstandigheden in het land van herkomst en de inspanningen van de betrokkenen.

Waar verzoeker verwijst naar de impact van de COVID-19-pandemie op het leven in El Salvador en een vrees aanhaalt om te worden besmet met het coronavirus, volstaat het ook hier op te merken dat zulke besmetting niet wordt veroorzaakt door een actor van vervolging of ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (RvS 14 augustus 2020, nr. 13.847 (c)). Het risico dat verzoeker aanhaalt, namelijk een onmenselijke of vernederende behandeling doordat hij in het geval van een terugkeer naar zijn land wordt blootgesteld aan een virus waarvoor geen gepaste behandeling bestaat, is dan ook vreemd aan de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, zoals het Hof van Justitie reeds duidelijk oordeelde in de zaak M'bodj (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). Nog daargelaten het hypothetische karakter van zijn bewering dat hij in El Salvador zal worden blootgesteld aan een reëel risico op besmetting met het coronavirus, toont verzoeker verder niet aan dat hij aldaar geen toegang zou hebben tot voldoende gezondheidszorg, laat staan dat hij om die reden zou worden onderworpen aan een ‘onmenselijke behandeling’ in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker brengt immers geen argumenten of elementen aan op basis waarvan kan worden aangenomen dat hem – in de hypothese dat hij besmet zou raken met het virus – op intentionele en gerichte wijze medische zorg zou worden onzegd of opzettelijk worden geweigerd.

Samenvattend kan niet zonder meer worden aangenomen dat verzoeker, indien hij zou terugkeren naar El Salvador, door een menselijk handelen op intentionele en gerichte wijze in een menonwaardige situatie zou terechtkomen.

4.12. Op basis van de voorliggende landeninformatie, in het bijzonder de COI Focus “El Salvador: Retour au pays des ressortissants” van 17 december 2020, kan niet worden aangenomen dat iedere terugkerende Salvadoraan enkel en alleen door deze terugkeer een risico loopt op vervolging dan wel een reëel risico om ernstige schade te ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. De terugkeer naar El Salvador blijkt immers een complex gegeven dat door vele factoren wordt beïnvloed waaronder uiteraard het profiel van de verzoeker om internationale bescherming zelf, de achterliggende redenen van zijn vertrek, de duur van het verblijf in het buitenland en het land waar hij verbleven heeft. Uit de landeninformatie blijkt duidelijk dat er een onderscheid moet

worden gemaakt tussen terugkeerders die reeds problemen kenden voor hun vertrek uit El Salvador en de andere terugkeerders. Voorts is onder meer ook duidelijk dat een verblijf in landen waar de Salvadoraanse bendes actief zijn (de Verenigde Staten, naburige landen, ...) en de eventuele rol van de terugkeerder bij deze bendes in het buitenland – of in El Salvador zelf voor het vertrek – belangrijk zijn bij het beoordelen van de terugkeer.

Uit het geheel van deze informatie blijkt veeleer dat bendegerelateerde problemen van terugkeerders voor hun vertrek uit El Salvador een risicoverhogende factor zijn, eerder dan het louter verblijf in het buitenland als dusdanig. Ook het Human Rights Watch-rapport van februari 2020, dat de situatie betreft van Salvadoranen die terugkeren uit de Verenigde Staten, heeft voornamelijk betrekking op personen die zijn gevlucht voor het bendegeweld en dus reeds voor hun vertrek door de bendes werden gevisieerd.

Een individuele beoordeling blijft dan ook noodzakelijk. De richtlijnen van UNHCR laten niet toe anders te oordelen waar UNHCR zelf bemerkt dat enkel “certain returnees from abroad” problemen kunnen ondervinden bij terugkeer en dan nog enkel “depending on the particular circumstances of their case” (p. 32).

Het volstaat bijgevolg niet om te verwijzen naar een kwetsbaar profiel en algemene landeninformatie om een vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade als terugkeerder aannemelijk te maken. Dit moet in concreto worden aangetoond. Verzoeker slaagt hier niet in.

Zoals reeds gesteld, zijn verzoekers beweerde problemen met het bendelid van Barrio 18 niet geloofwaardig. Er wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt dat hij voor zijn vertrek uit El Salvador reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de bendeleden, noch zijn er andere indicaties die daar op wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker El Salvador verliet omwille van bendegerelateerde problemen, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand bendegerelateerd probleem enig verhoogd risico zou lopen om te worden gevisieerd door bendeleden.

Het feit dat hij een periode in België heeft verbleven, is evenmin voldoende om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade aan te tonen.

De Raad betwist niet dat verzoeker bij terugkeer te maken kan krijgen met afpersing. Afpersing blijkt evenwel een alomtegenwoordig en wijdverspreid fenomeen waarmee veel Salvadoranen worden geconfronteerd, ongeacht hun migratieverleden. Het risico op afpersing verschilt in wezen niet van het algemeen risico waaraan ook andere Salvadoranen, met of zonder migratieverleden, worden blootgesteld.

In de mate dat uit de landeninformatie blijkt dat sommige Salvadoranen die terugkeren vanuit het buitenland kunnen worden gezien als welvarend en bijgevolg een verhoogd risico op afpersing kunnen lopen, wijst de Raad erop dat verzoekers verblijf in België voor de duur van de asielprocedure als dusdanig niet resulteert in bijzondere kenmerken waardoor hij identificeerbaar zou zijn als een persoon die in het buitenland heeft verbleven.

Evenzo, de loutere mogelijkheid om in aanraking te komen met afpersing bij terugkeer omdat hij na een verblijf in het buitenland als welvarend zou kunnen worden beschouwd, volstaat op zich niet om een persoonlijke vrees voor vervolging of een persoonlijk en reëel risico op het lopen van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet aan te tonen. Tevens bereikt afpersing in beginsel als dusdanig niet het vereiste minimumniveau van ernst om als foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet te kunnen worden aangemerkt, laat staan als een daad van vervolging in de zin van artikel 48/3, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Verder zijn er geen elementen voorhanden waaruit blijkt dat verzoeker bij terugkeer omwille van een mogelijke afpersing persoonlijk zou worden blootgesteld aan vervolging of een reëel risico op ernstige schade, hetgeen des te meer geldt nu zijn beweerde problemen met Barrio 18 niet geloofwaardig worden geacht.

Het geheel van zijn individuele omstandigheden in acht genomen en cumulatief beoordeeld en afgewogen in het licht van de situatie in El Salvador, besluit de Raad dat verzoeker nalaat concreet aannemelijk te maken dat hij ernstige problemen riskeert bij terugkeer naar El Salvador omwille van het feit dat hij in het buitenland heeft verbleven en moet terugkeren naar zijn land van herkomst.

4.13. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit relaas te toetsen aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale

bescherming. Verzoekers betoog dat hij in El Salvador geen bescherming kan krijgen, is dan ook niet dienstig.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.”

De door verzoekster voorgelegde documenten vermogen geen afbreuk te doen aan het voorgaande. De Raad stelt vast dat verzoekster in voorliggend verzoekschrift geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing waar de commissaris-generaal deze documenten correct beoordeelt als volgt: *“Uw paspoort en de paspoorten van uw zoon Victor en uw identiteitskaart hebben betrekking op uw Salvadoraanse nationaliteit en die van uw zoon, die hier niet onmiddellijk worden betwist.”*

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoekster evenmin een vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Gelet op het geheel van de beschikbare landeninformatie, wordt niet betwist dat het bendegerelateerd geweld in El Salvador wijdverspreid en bijzonder ernstig is. De bendes maken zich schuldig aan crimineel geweld en er is ook politieel geweld dat uitgaat van Salvadoraanse overheden. Verder is er sprake van geweld tussen bendes onderling, enerzijds, en confrontaties tussen bendes en de Salvadoraanse overheden, anderzijds.

De Raad herinnert er in dit opzicht aan dat het begrip ‘willekeurig geweld’ inhoudt dat het geweld zich kan uitstrekken tot personen ongeacht hun persoonlijke situatie, namelijk dat een persoon kan worden geraakt door het geweld ongeacht zijn/haar persoonlijke omstandigheden (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 34; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, C.F. en D.N., pt. 26).

Daargelaten de vraag of dit geweld kadert in een intern gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, blijkt uit de beschikbare landeninformatie evenwel dat het geweld in El Salvador, hoe wijdverspreid ook, in wezen doelgericht en geïndividualiseerd is.

Dat de situatie in El Salvador zo is dat iedereen het risico loopt om aan geweld te worden blootgesteld, betekent op zich niet dat het geweld dat alomtegenwoordig is in de Salvadoraanse samenleving, daarom willekeurig is. Zo stelt UNHCR dat *“most if not all violence in Salvadorian society is discriminate, targeting specific individuals or groups of individuals for specific reasons”* en *“In these circumstances, the need to consider eligibility for international protection under Article 15(c) of the Qualification Directive (recast) is unlikely to arise.”* (UNHCR guidelines, p. 44-45). Dit wordt beaamd in het rapport *“An atomised crisis Reframing displacement caused by crime and violence in El Salvador”* van september 2018, opgesteld door het Refugee Law Initiative van de Universiteit van Londen, waarin het geweld door de bendes als *“highly targeted and individualized”* wordt gekenmerkt, waarnaar wordt verwezen in de COI Focus van 12 oktober 2020. Het geweld dat wordt gebruikt door bendes en de Salvadoraanse overheden viseert aldus duidelijk welbepaalde personen of groepen van personen voor een welbepaalde reden of doel, zoals hoger vermeld (zie COI Focus *“El Salvador: Situation sécuritaire”* van 12 oktober 2020, p. 14-24; UNHCR guidelines, p. 28 e.v.).

Het hoge aantal moorden waarin dit geweld resulteert, blijkt verder voornamelijk het gevolg te zijn van afrekeningen tussen bendeleden dan wel doelgerichte acties door politie en legereenheden, waarbij alle partijen zich schuldig maken aan buitengerechtelijke executies en buitenproportioneel geweld (COI Focus 12 oktober 2020, p. 9-14; COI Focus “*El Salvador: Situation sécuritaire*”, 15 juli 2019, p. 10).

Nergens uit de landeninformatie blijkt dat het geweld in El Salvador resulteert in een hoog aantal burgerslachtoffers die niet specifiek door dit geweld worden geviséerd, noch blijkt dat het type wapens dat wordt gebruikt de kans daartoe zou verhogen. Evenmin worden andere methoden of tactieken gebruikt die de kans op dergelijke burgerslachtoffers vergroten of burgers als doel nemen.

De Raad stelt vast dat, ondanks de schade die omstaande derden kan treffen, het geweld in El Salvador aldus doelgericht en niet willekeurig van aard is. Dat het bendegeweld en de campagnes van de Salvadoraanse overheden tegen de bendes soms resulteren in interne ontheemding en beperkte mobiliteit, doet hieraan geen afbreuk.

Het geweld dat de situatie in El Salvador zo kenmerkt, moet dan ook veeleer in overweging worden genomen bij een beoordeling in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet, waarbij het aan verzoekster is om een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico te concretiseren. Uit wat hierboven werd besproken, blijkt dat in casu geen gegronde vrees voor vervolging noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk werd gemaakt.

Bij gebrek aan willekeurig geweld in El Salvador, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

Verzoekster brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door haar in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in El Salvador is gesteund.

5. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg zij de mogelijkheid haar vluchtmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon zij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en was zij in de mogelijkheid zich te laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

6. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoekster heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

7. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoekster niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien juli tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES